

ДОРА ГАБЕ

ВЕЧЕР

chitanka.info

От всичко най обичам, като тръгне колата по хълма. Най-първо се вижда главата на коня върху небето, сетне гърбът му, сетне брат ми, дето кара. А като стигнем горе, изведнъж се вижда ливадата и всичките косачи. Те не знаят какво им носим. Няма да го кажа, нека познаят сами!

Боже, какво е сестричето ми. С нея не може да се играе на нищо! Обади им го, преди да познаят! Нали вчера я би брат ми за това, днес пак побърза да каже. Не мисли, не чака, изведнъж го казва...

Сега косачите мислят, че ние сме най-добрите деца на света, защото им носим ядене всяка вечер. Само добрите деца се грижат за другите. И мама е най-добра!

Слънцето захожда и вятърът си отишел. По-добре е без него, защото пици в ушите и не се разбира, когато човек приказва. Щом си отиде слънцето, и той си отива. Нивите вече не шумят, защото им се спи. Още е светло, а вече им се спи.

— Защо е светло?

— Как защо?

— Нали слънцето залезе!

— Денят не ще да си иде!

— Ами ако не си отиде?

— Ей сега ще дойде нощта и ще го изпъди.

Наистина тя дохожда всяка вечер и го пъди.

От всичко най обичам, когато щурците пеят. Тогава напълват колата със сено и дохожда големият косач с нас. Сега другите косачи казаха „довиждане“ и ни изпратиха до пътя. Пътят се не вижда, защото тъмното пълзи по него и нивите не го пуцат.

Сеното мирише на бабина душица и цветя. Косачите покосиха цветята — те са умрели вече, само душите им останаха и напълниха целия свят и сега светът на хубаво мирише. Затова щурците пеят като пияни!

Колко тежко диша конят. Брат ми кара прав. Цял се вижда на небето. Главата му станала голяма, а ръцете му дълги.

Тъмното прегърна колата, и нас прегърна, и щурците, и нивите, и целия свят прегърна. Колко е добър целият свят! От всичко най-много го обичам.

Сестричето ми заспа. Къде отиваме... Нивите дишат, като спят, и пътят влиза в тях.

— Това нощта ли е?

— Нощта.

— Каква е топла, каква е добра, също като мама...

Конят диша тежко и не се вижда де върви колата, само сè потъва, потъва... Де отиваме...

— Де отиваме?

— Нали в къщи.

— Ах, наистина. Нали конят знае пътя. И когато е най-тъмно, пак го намира. Защото е наш. И пътят е наш, и тези ниви са наши. Всичко е наше...

— Нали всичко е наше?

— Всичко.

Колко обичам всичко!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.